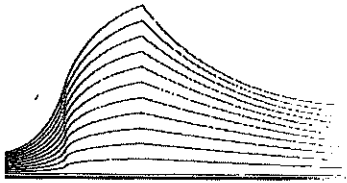

013497

Repertoriumnummer 2016 / 9847
Datum van uitspraak 9 november 2016
Rolnummer 2015/FA/639

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de ontvanger

Eindarrest
- Openbaar ministerie

Procureur:
- Verzet wettelijke samenwoonst

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

FAMILIEKAMER (3^e kamer)
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00000705983-0001-0013-01-01-1

2015/FA/639

DE AMBTENAAR VAN DE BURGERLIJKE STAND VAN DE STAD ANTWERPEN, district
Deurne, met burelen te 2100 Deurne, Maurice Dequeeckerplein 1;

APPELLANT

vertegenwoordigd door Meester E. Anthoni loco Meester M. Dal, advocaat te 2000
Antwerpen, Edward Pecherstraat 34-36;

tegen de beschikking van de Voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen,
afdeling Antwerpen, zetelend zoals in kort geding, van 18 mei 2015;

tegen

1. [REDACTED], geboren te Antwerpen op 16 juli 1975, wonende te 2100
Deurne, [REDACTED];
2. [REDACTED], geboren te Alger (Algerije) op 7 mei 1984, wonende te
2100 Deurne, [REDACTED]

GEINTIMEERDEN

in persoon, bijgestaan door Meester S. Devriendt, advocaat te 2000 Antwerpen, Emiel
Banningstraat 6;

Procedure – Voorwerp van de vorderingen

1.

Mevrouw [REDACTED] met de Belgische nationaliteit en geboren op 16/07/1975 te Antwerpen (hierna de *vrouw*) en de heer [REDACTED] met de Algerijnse nationaliteit en geboren op 07/05/1984 te Alger/Algerije (hierna de *man*) boden zich aan, met een verklaring van wettelijke samenwoning bij de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de Stad ANTWERPEN – district DEURNE (hierna de *ABS*). Dit gebeurde op 20 mei 2014.

Wegens indicaties van een schijnsamenwoning maakte deze het dossier over voor advies aan de Procureur des Konings te Antwerpen.

De Procureur des Konings verstreekte een negatief advies overeenkomstig artikel 1476 quater BW.

Hierop weigerde de ABS over te gaan tot opname van de verklaring van wettelijke samenwoning, wat aan de man en de vrouw kenbaar gemaakt werd bij brief van 24/09/2014, verstuurd met aangetekende zending op 03/10/2014.

Tegen de weigeringsbeslissing van de ABS werd door de man en de vrouw beroep aangetekend bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen – afdeling Antwerpen bij dagvaarding dd. 24/10/2014.

Deze rechtbank verklaarde bij beschikking van 18/05/2015 de vordering van de man en de vrouw ontvankelijk en gegrond.

Tegen deze beschikking heeft de ABS, appellant, hoger beroep aangetekend

Feiten en retro-acten

2.

In essentie streeft de ABS - huidige appellant - bij hervorming van de bestreden beschikking, de ongegrondverklaring na van de vordering van de man en de vrouw, geïntimeerden, die ertoe strekt de beslissing van de *ABS*, die weigerde hun verklaring van wettelijke samenwoning op te nemen in de registers, te vernietigen.

De geïntimeerden concluderen in wezen tot de bevestiging van de bestreden beschikking en tot de ongegrondheid van het hoger beroep. In het beschikkend gedeelte van hun conclusies hernemen zij immers letterlijk hun initiële vordering, zo blijkt.

3.

Geïntimeerden, initieel aanleggende partijen, roepen o.a. in dat :

- Zij elkaar leerden kennen in 2011, waarbij na regelmatige ontmoetingen en het uitwisselen van hun telefoonnummers zij steeds meer naar elkaar toegroeiden, zodat hun relatie in 2012 ook affectief werd (eerste seksuele betrekkingen in april 2012)
- De vrouw het initiatief nam dat de man bij haar zou intrekken
- De woonstcontrole in augustus 2014 niet anders dan positief kan worden genoemd, waarbij ook bleek dat zij met elkaar in het Nederlands konden communiceren
- Zij als teken van hun loyaliteit en trouw een ring voor elkaar hebben gekocht
- Zij tot op heden nog steeds als koppel samenleven, zodat hun relatie al 4 jaar stand houdt
- Geen afdoende elementen voorhanden zijn, die wijzen op een schijnsamenwoning
- Tal van personen hun relatie kunnen attesteren
- De man met de kinderen van de vrouw een fijne en hechte band heeft opgebouwd en ook instaat voor hun opvang, verzorging en vervoer
- De man vaak kookt en huishoudelijke taken voor zijn rekening neemt
- Zij meer dan voldoende weet hebben van elkaars personalia
- Het illegaal verblijf van de man geen vermoeden laat staan een bewijs oplevert van de schijnsamenwoning
- De vrouw allesbehalve een hulpeloze vrouw is maar zich goed weet te redden, terwijl zij ook voldoende inkomen heeft om van rond te komen
- Dat de vrouw kinderen heeft van 3 verschillende partners haar niet ten kwade kan worden geduid
- Het nu eenmaal een feit is dat zij niet veel foto's nemen van elkaar
- Het gegeven dat de man bij zijn regularisatie-aanvragen geen melding maakte van zijn relatie met de vrouw te wijten is aan de toenmalige raadsman van de man
- Hun verklaringen omtrent de kinderwens te maken hebben met de bestaande onduidelijkheid van de vrouw inzake de mogelijkheid om nog kinderen te krijgen (gelet op eerdere sterilisatie)
- De tegenstrijdige opvattingen omtrent de kinderwens de oprechtheid van de intentie om samen te wonen niet in de weg staat
- Het leeftijdsverschil hoegenaamd geen aberratie is in de Islamcultuur, te meer de profeet Mohammed zelf was getrouwd met een oudere vrouw
- Hen minstens het voordeel van de twijfel moet worden gegund.

De ABS, appellant, concludeert op zijn beurt o.m. dat :

- De bewijzen van schijn-wettelijke samenwoning ten onrechte door de eerste rechter genuanceerd zijn of zelfs terzijde werden gelaten
- De eerste rechter melding maakt van een volgehouden wil te huwen, waar geïntimeerden helemaal geen huwelijk wensen aan te gaan
- De eerste rechter zich bijna uitsluitend heeft gebaseerd op eigen verklaringen van geïntimeerden

- Het enige concrete element de verklaring is van een pleegouder van een kind van de vrouw
- De eerste rechter veel aandacht besteed aan een verklaring van de zoon van de vrouw, terwijl het belang van het kind geenszins centraal staat in onderhavige procedure
- Geïntimeerden over geen enkel objectief stuk beschikken die het bestaan staft van hun beweerde relatie
- De verklaringen die geïntimeerden voorleggen loutere welwillendheidsverklaringen betreffen
- Het opvallend is dat geïntimeerden, zoals zij zelf trouwens erkennen, nagenoeg niet over foto's beschikken en de weinige foto's nagenoeg allemaal een uitstap betreffen naar Bobbejaanland in 2014
- De man alle wettelijke mogelijkheden om verblijfsrecht te bekomen heeft uitgeput
- De vrouw een makkelijk en gewillig slachtoffer is voor schijn-wettelijke samenwoning, gelet op haar moeilijke jeugd, e.d.m.
- De verkeerde invulling van de vragenlijst door de man nu plots in conclusies wordt afgedaan als een vergissing
- De verklaring van mevrouw ██████, waarnaar wordt verwezen door geïntimeerden, net aantoon dat geïntimeerden geen waarheidsgetrouwe verklaringen afleggen
- Sprake is van trouwringen, terwijl het in casu slechts gaat om een wettelijke samenwoning
- Sprake is van markante tegenstrijdigheden in de onderlinge verklaringen van de geïntimeerden, o.a. inzake kinderwens, religie, huisdieren, Oudejaarsavond, frequentie van het bezoekreht van de dochter van de vrouw, ...
- Sprake is van een gebrekkige kennis van elkaars personalia
- Wel degelijk een aanspraak kan worden gemaakt op een RPV, gelet op de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof
- Sprake is van een aanzienlijk leeftijdsverschil (de vrouw is 9 jaar ouder dan de man).

Beoordeling

Toelaatbaarheid

4.

De bestreden beschikking van 18/05/2015 werd niet betekend, althans ligt geen akte van betekening voor.

Het hoger beroep tegen deze beschikking werd ingesteld bij verzoekschrift, ingediend ter griffie van dit Hof op 14/08/2015 en is regelmatig naar vorm en termijn.

Het hoger beroep is ontvankelijk en toelaatbaar.

De grond van de zaak

5.

Artikel 60, eerste lid WIPR bepaalt dat de relatie van samenleven wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied zij voor het eerst is geregistreerd.

Het Belgische recht bepaalt bijgevolg de voorwaarden van de vaststelling van de relatie voor een in België aangegane wettelijke samenwoning, ongeacht de nationaliteit van de betrokkenen (artikel 60, tweede lid WIPR).

Artikel 1475, § 1 BW omschrijft de wettelijke samenwoning als de toestand van samenleven van twee personen die een verklaring hebben afgelegd overeenkomstig artikel 1476 BW. Ook de wettelijke samenwoning is bijgevolg ontegensprekelijk gericht op het vormen van een levensgemeenschap tussen twee mensen.

Artikel 1476*bis* BW bepaalt dat er geen wettelijke samenwoning is wanneer, ondanks de geuite wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van beiden kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende.

Artikel 1476*quater*, vijfde lid BW bepaalt dat de belanghebbende partijen binnen de maand na de kennisgeving van de beslissing daartegen "beroep" kunnen aantekenen. Dit gebeurt door dagvaarding van de ABS, teneinde alsnog toelating te bekomen de wettelijke samenwoning te mogen aangaan.

6.

Net zoals bij het huwelijk behoort het bij de wettelijke samenwoning in het algemeen tot de taak van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het vervuld zijn van de grond- en vormvereisten te onderzoeken, en om te weigeren de verklaring van de kandidaat-partners in ontvangst te nemen als hij vaststelt dat niet aan alle vereisten voldaan is. Dit volgt uit de bepaling dat de ambtenaar van de burgerlijke stand in voorkomend geval – d.w.z. enkel als hij vaststelt dat alle vereisten vervuld zijn – melding maakt van de verklaring van wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister.

Het Hof merkt op dat het tot de essentie van zijn taak behoort om op een actieve wijze tijdens een voorafgaand onderzoek zorgvuldig na te gaan of door de aanstaande wettelijk samenwonenden aan alle wettelijke vereisten is voldaan.

7.

Aan de samenwoners, geïntimeerden, kan geen negatieve bewijslast worden opgedrongen : de bewijslast rust bij de ABS.

8.

Aangezien de intentie van de aanvragers nooit met absolute zekerheid te achterhalen valt, dienen de (door de ABS) aangebrachte bewijsmiddelen een beslissend karakter te hebben (cfr. de notie *kennelijk*, zoals gehanteerd in artikel 1476bis BW), namelijk een eenduidig en niet tegen te spreken vermoeden van (voorgenomen) schijnsamenwoning.

9.

De rechter die moet oordelen over het beroep van de kandidaat-wettelijke samenwoners tegen de beslissing tot weigering van de ABS, heeft volle rechtsmacht en mag zich zodoende volledig in de plaats van de ABS stellen.

Alles wat tot de beoordelingsbevoegdheid van de ABS behoort, wordt onderworpen aan het toezicht van de rechter. De beoordelingsbevoegdheid reikt dan ook verder dan een eenvoudige wettigheidscontrole op de beslissing van de ABS.

De controle door de rechter behelst een volledige toetsing van het subjectieve recht om een wettelijke samenwoning aan te gaan. Deze toetsing geschiedt op basis van alle voorgelegde elementen, met inbegrip van deze die zich pas na de weigeringsbeslissing hebben voorgedaan (vgl. met o.a. : Cass. 13 april 2007, *RW* 2008-09, 407, noot J. Dujardin; P. Senaeve, "De wet van 2 juni 2013 tot bestrijding van de schijnhuwelijken, de schijn-wettelijke samenwoningen en de gedwongen huwelijken en wettelijke samenwoningen. Deel I. Civielrechtelijke aspecten", *T.Fam.* 2014, 10).

10.

Anders dan de eerste rechter, is het Hof de mening toegedaan dat de meerderheid van de elementen van het dossier wel degelijk wijzen op een "schijnsamenwoning", d.w.z. op een misbruik van deze rechtsfiguur, die afgewend wordt van zijn eigenlijke bedoelingen.

Naar het oordeel van het Hof staat vast dat verklaring die aan de ABS werd overhandigd door geïntimeerden betrekking heeft op een wettelijke samenwoning die *kennelijk* enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor de man.

11.

Hoewel dit voor het Hof slechts een loutere vaststelling is, staat vast dat een aanzienlijk aantal van de feitelijke dossierelementen sporen met de "knipperlichten" vermeld in de omzendbrief van de minister van justitie van 6 september 2013 (*BS* 23 september 2013, (67188) 67195) waarin als leidraad voor de ambtenaren van de burgerlijke stand een lijst van factoren opgesomd wordt, waarvan een combinatie een ernstige aanduiding kan vormen dat partijen een schijn-wettelijke samenwoning beogen.

12.

De man verblijft al sedert jaren illegaal in het land.

Eerdere asiel en regularisatie-aanvragen bleven zonder gunstig gevolg.

Aan een bevel om het grondgebied te verlaten werd geen gevolg gegeven door de man.

In de 2 laatste regularisatie-aanvragen werd door de man geen enkele melding gemaakt van zijn relatie met de vrouw, niettegenstaande deze alsdan reeds aan de gang was, althans toch volgens de eigen verklaring van de geïntimeerden.

13.

De vrouw verkeert in een positie die haar manifest beïnvloedbaar maakt en vatbaar voor manipulatie (zij is een alleenstaande vrouw met 3 kinderen van onderscheiden vaders, er is pleegvoogdij over een van deze kinderen terwijl de andere kinderen ook niet noodzakelijk bij de vrouw verblijven, zij werkt in een beschutte werkplaats, ...).

Ten onrechte stellen geïntimeerden dat dit gegeven zonder belang is : de kwetsbaarheid van de positie van de (beweerde) partner met verblijfsrechten, waaraan het verblijfsrechtelijk voordeel kan worden ontleend door de (beweerde) partner die illegaal in het land verblijft, is wel degelijk een belangrijke parameter.

14.

De man wijkt in zijn geschreven verklaringen (ingevulde vragenlijst) af van wat hij thans verklaart in conclusies, voor wat betreft het ogenblik waarop de relatie met de vrouw een aanvang zou hebben genomen. Dit verschil is veeleer essentieel, aangezien het 2 jaar betreft (resp. 2013 en 2011).

15.

De vrouw maakt melding van seksueel verkeer met de man op een ogenblik dat zij, volgens de bescheiden van de dienst bevolking, nog met een andere man samenwoonde.

16.

Ook de kennis omtrent elkaars persoon is uiterst beperkt.

De vrouw weet o.a. niet hoe de man in België is geraakt, kan niet precies zeggen waar hij voordien woonde, weet niet waar hij Nederlands heeft geleerd, weet niet welke opleiding de man heeft gevolgd en welke jobs hij ooit heeft uitgeoefend, e.d.m.

Deze gebrekkige kennis van elkaars personalia, die blijkt uit de onderscheiden verklaringen van de man en de vrouw, illustreert de onverschilligheid die kenschetsend is voor een *schijn*-samenwoning.

17.

Er is sprake van een leeftijdsverschil van 9 jaar, waarbij de vrouw op heden reeds 41 jaar is.

Dit leeftijdsverschil hypothekeert ook de mogelijkheid van geïntimeerden om nog kinderen te hebben samen, los van de vraag of dit nog mogelijk is, waarbij de in dat verband bestaande onduidelijkheid al even frappant te noemen valt.

Bovendien geven beide geïntimeerden elk een totaal verschillende invulling aan hun kinderwens (de man verklaart aan de verbalisanten : " *Het is de bedoeling dat ze zwanger wordt* "; de vrouw verklaart : " *Mijn partner weet dat ik gesteriliseerd ben. [REDACTED] droomt nog van een kind, maar hij legt zich erbij neer dat het niet meer gaat* "), wat weliswaar mogelijk is, maar wat toch veeleer haaks staat op een duurzame levensgemeenschap, die toch een gelijkgestemdheid impliceert over fundamentele levensopties en keuzes, zoals de kinderwens.

18.

Er zijn voorts ook tegenstrijdige verklaringen omtrent essentiële gegevens.

Niet alle tegenstrijdigheden betreffen banale details of fait-divers, aangezien deze o.a. ook de kinderwens betreft van partijen en de religieuze beleving van de vrouw.

19.

Voorts valt het gebrek op aan enig onbetwistbaar objectief bewijs van een daadwerkelijk oprechte samenlevingsrelatie.

Er zijn weinig tastbare elementen, zoals periodiek genomen foto's, die een beeld zouden kunnen schetsen van een duurzame en hechte relatie die al 4 jaar stand houdt, zoals wordt beweerd door de geïntimeerden.

Het is andermaal een vaststelling die een vermoeden oplevert van een geveinsde samenleving.

De door geïntimeerden voorgelegde getuigenverklaringen, inbegrepen deze van de zoon van de vrouw (en van de pleegouder) missen overtuigende bewijswaarde, nu deze personen geen volstrekt objectieve bronnen kunnen genoemd worden, nog los van de vraag of men als derde kan getuigen over de oprechtheid van een individueel sentiment van iemand anders, wat een subjectief gegeven bij uitstek is. Deze verklaringen zijn bovendien niet eenduidig in het voordeel van geïntimeerden, getuige o.a. ook de verklaring van dame [REDACTED], die de relatie tussen geïntimeerden pas situeert einde 2013.

20.

De toekomstprojecten als koppel zijn ongekend.

Er wordt in de resp. verklaringen een nietszeggende invulling gegeven aan de plannen en perspectieven als koppel. De man verklaart in dat verband : *" We hebben een goede relatie omdat ze braaf is, ik slaag haar niet, ze werkt en komt naar huis. We hebben geen problemen. "*

Bovendien is er een verschil in religie (de man is Moslim en de vrouw is Christen), waar niet wordt toegelicht in welke mate dit verschil in religie binnen een bestendige partnerrelatie met elkaar wordt verzoend.

21.

De man leeft bovendien op kosten van de vrouw, wat ook veeleer illustratief is voor schijnrelaties.

Uit het politioneel dossier blijkt dat de man geen inkomsten heeft (zelfs geen officieuze inkomsten) en volledig financieel afhankelijk is van de vrouw, die "alles betaalt" (dixit de man zelf). Ook kan de man gebruik maken van de bankkaart van de vrouw. De vrouw bevestigt dit trouwens uitdrukkelijk : *" ██████ werkt niet en is huisman. Hij is financieel afhankelijk van mij. "*

22.

Waar geïntimeerden stellen dat de woonstcontrole in augustus 2014 niet anders dan positief kan worden genoemd, moet dit ernstig worden genuanceerd, aangezien slechts bij de 4de poging (na pogingen op 05/08/2014, 13/08/2014 en 14/08/2014) effectief een woonstcontrole kon worden uitgeoefend, nadat bovendien een schriftelijke uitnodiging in de brievenbus was achtergelaten door de verbalsanten.

23.

Het Hof heeft ter zitting dd. 05/10/2016 moeten vaststellen dat geen van beide geïntimeerden de ringen droeg, niettegenstaande geïntimeerden het belang en de symboliek hiervan meermaals hebben onderlijnd in hun conclusies en verklaringen.

24.

In hun gezamenlijk ingevulde en ondertekende vragenlijst ter gelegenheid van de indiening van hun aanvraag tot verklaring van wettelijke samenwoning dd. 20/05/2014 hebben geïntimeerden de aanvang van hun relatie slechts gesitueerd op 15/10/2013, waar zij elders in het dossier hebben voorgehouden dat dit reeds was in 2012.

25.

Bij de definitie van de schijnwettelijke samenwoning in de wet wordt weliswaar niet uitdrukkelijk toegevoegd dat de intentie van de kandidaten niet gericht is op het tot stand brengen van een 'duurzame levensgemeenschap', in tegenstelling tot de wettelijke definitie van het schijnhuwelijk (zie artikel 146bis BW) maar toch dient opgemerkt dat uit de bij de wet van 2 juni 2013 ingevoerde regels inzake preventie en sanctionering van wettelijke samenwoningen kan worden afgeleid dat ook de wettelijke samenwoning gericht moet zijn op het vormen van een *levensgemeenschap* tussen twee mensen.

Het Hof is niet overtuigd dat geïntimeerden een dergelijke levensgemeenschap daadwerkelijk beogen.

26.

Het Hof komt niet tot een andersluidende overtuiging door de stukken die geïntimeerden bijbrengen, o.a. de onderscheiden getuigenverklaringen, waarvan het Hof, zoals hiervoor reeds aangehaald, de bewijswaarde onvoldoende objectief inschat.

27.

De kosten van de procedure vallen ten laste van de geïntimeerden, aangezien zij in het ongelijk worden gesteld.

28.

Het hoger beroep is gegrond in alle onderdelen, inbegrepen het dictum inzake de gerechtskosten.

De ABS kan immers wel degelijk aanspraak maken op een rechtsplegingsvergoeding.

Uit de recente rechtspraak van het Grondwettelijk Hof moet immers een zgn. positieve wederkerigheid worden afgeleid : niets staat eraan in de weg dat de ABS tot een rechtsplegingsvergoeding kan worden veroordeeld, zodat deze ook, in geval van gelijk, aanspraak kan maken op een rechtsplegingsvergoeding, gelet op de bijstand van een advocaat.

Uitgangspunt is de *wapengelijkheid*: volgens het Grondwettelijk Hof beoogde de wetgever een einde te maken aan het verschil in behandeling t.a.v. het financiële risico van het proces tussen de partijen bij een burgerlijk proces, waarbij elk van hen in beginsel de verdediging van haar persoonlijke belangen nastreeft. Meer bepaald strekte de keuze van de wetgever om de verhaalbaarheid te verankeren in het burgerlijk procedurerecht en om van de RPV een forfaitaire deelname in de kosten en erelonen van de advocaat van de winnende partij ten laste van de in het ongelijk gestelde partij te maken, ertoe alle partijen bij een burgerlijk proces op gelijke wijze te behandelen door het financiële risico gelijkelijk onder hen te verdelen.

Een dergelijk doel is volgens het Grondwettelijk Hof ook in overeenstemming met het beginsel van de gelijke toegang tot het gerecht, zoals gewaarborgd bij art. 6.1 EVRM (zie o.a. GwH 21 mei 2015, arrest 70/2015, overweging B.11.: *“De wederkerigheid bij de toepassing van de bepalingen met betrekking tot de rechtsplegingsvergoeding bevordert overigens de wapengelijkheid tussen de partijen, aangezien dat systeem inhoudt dat zij beiden instaan voor het financiële risico van het proces.”*).

De in het ongelijk gestelde partij – ongeacht diens aard, d.w.z. zowel de particulier als de overheid, ook al treedt deze laatste instantie op in het algemeen belang - is gehouden een rechtsplegingsvergoeding te betalen aan de, door een advocaat bijgestane, in het gelijk gestelde partij (zie o.a. : T. De Jaeger, *“Rechtsplegingsvergoeding en de publiekrechtelijke rechtspersoon die optreedt in het algemeen belang: terug naar af?”*, (noot onder GwH 21 mei 2015), *RW* 2015-16, (259), 261, nr. 13).

Beslissing

Het hof beslist bij arrest op tegenspraak.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Gehoord Advocaat-generaal D. DE WAELE in zijn advies dat omwille van de omstandigheden der zaak mondeling ter terechtzitting werd gegeven en waarop partijen hebben kunnen repliceren;

Verklaart het hoger beroep toelaatbaar en gegrond.

Hervormt dienvolgens de bestreden beschikking.

Opnieuw rechtsprekend.

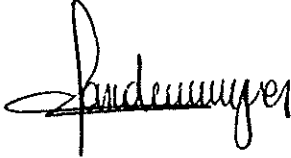
Verklaart de vordering van de geïntimeerden toelaatbaar, maar ongegrond.

Legt de kosten van onderhavige procedure ten laste van de geïntimeerden en begroot deze in hoofde van de appellant op het rolrecht hoger beroep van € 210,00 en telkens € 1.440,00 geïndexeerde rechtsplegingsvergoeding voor het geding in eerste aanleg en het geding in hoger beroep.

Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van **9 november 2016** door

J.M. WETSELS
B. LUYTEN
B. VAN DEN BERGH
N. VAN DE VIJVER

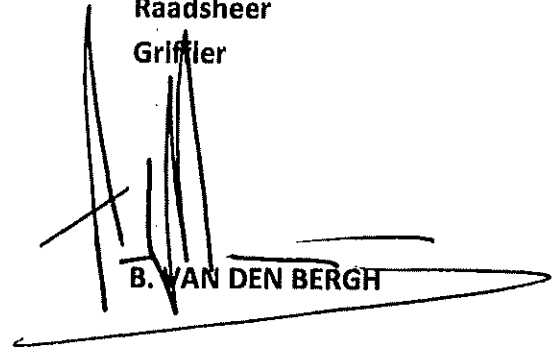

N. VAN DE VIJVER

B. LUYTEN

Voorzitter
Eerste Voorzitter
Raadsheer
Griffier

B. VAN DEN BERGH

J.M. WETSELS

